

IMPREMTA

CARRER D'EN CLAVÉ

res d'un timbre elèctric, escolto, i allavors me vaig fer càrrec de que'l fil-ferro que'm servia de punt de repòs, era un dels tants que comuniquen el telèfon de varies cases de la vila. Allavors vaig parar atenció i en mos oïds que havia posat arràn mateix del fil-ferro telefònic, hi va entrar el següent diàlec:

—Marieta.

—*Papitu.*

—¿Que ets sola?

—Sí.

—Ja he rebut la carta.

—¿Ah, sí?

—Sí. Me l'ha donada la teva germaneta.

—He pensat, que com que'l papa i la mama avui són fora podríem enraonar una estona; per això t'he fet avisar.

—Has fet bé. ¿I, què tal?

—Molt bé, per ara.

—¿Que encare no has dit allò a la teva mama?

—No goso.

—¿Per qué?

—Què vols que't digui? No goso...

—¿M'estimes forsa?

—¿I tú?

—Jo, ja ho sabs, més que a ningú.

—Doncs, jo també.

—¿Me deixes fer un petó?